

Ronald Reagan –

osm dějinných let v životě USA

* 1911

40. prezident Spojených států severoamerických (1980–1988).

Po dvakrát zvolen, zasloužil se nejen o USA, ale i o celý svět. Zasloužený odpočinek prožívá dnes v Kalifornii.

Na snímku, jak ho všichni známe z jeho pověstných tiskových konferencí v Bílém domě.

Foto: Keystone Press

Z obsahu:

- Pomník v Nagelbergu ● Dárek na rozloučenou Reaganovi ● Síla víry
- Pochodeň svobody ● Leden v Praze ● Poesie ● Nezapomínáme
- Zajímavosti ze světa ● Spolkové informace

1939

1989

15. březen 1939

počátek padesátileté barbarské
nadvlády nad českým národem
– temna nejtemnějšího –

Na paměť
onoho tragického data
verše Jaroslava Seiferta:

*Zhasněte světla! Abych nestrás rosu,
jež zachvěla se na konečcích řas,
jen potichu, jen tiše, bez patosu
si říkám: jaký, jaký to byl jas
v té noci, když se všechno zatemnilo
a každý jako stín se schoulil ke kmeni!
Já vím, já vím, že líp by tenkrát bylo
zaslechnout dunění.*

O «stříbrné zemi»

Minulý rok 1988 jsme vzpomínali celou řadu osudových výročí v novodobých dějinách naší státnosti. Byl to rok proslulých osmiček: 1918 – zrození první republiky, 1938 – Mnichov, únor 1948 a srpen 1968. Mnichov byl nejen tragédií československou, ale především tragédií spojenců a celého světa. Poslední úder první republiky, prvnímu a jedinému demokratickému státu v našich dějinách, přinesl pak březen 1939, totální okupaci našeho území Němci. Ty události jsou hlavně starší generaci víceméně známy. Skoro neznámé je, jak probíhala tehdejší smrtelná agonie v nejvýchodnější části republiky, tzv. Podkarpatské Rusi. Od té doby uplynulo právě 50 let.

Po první světové válce, rozpadem rakousko-uherské monarchie, vznikla na jejím území celá řada národních nezávislých států. Dohodou ze St-Germain, podepsané 10. března 1919, připadla tzv. Podkarpatská Rus nově se zrodivšímu čs. státu. Čs. vláda v souladu s tímto ujednáním byla povinna udělit Podkarpatské Rusi širou autonomii. Tato autonomie byla uvedena v život teprve v r. 1939, kdy se Československo ocitlo v katastrofálním politickém postavení. Hitlerovci zabrali Československu Sudety. Tehdy se čs. vláda uvolila dát Podkarpatsku plnou autonomii a jmenovala jeho vládu. Ministerským předsedou se stal poslanec Andrej Brodij, ministrem poslanec Jurij Revaj a senátor dr. Edmund Byčýnský. Zplnomocněným ministrem pro styk s československou vládou byl jmenován poslanec dr. Štěpán Fenčyk, státními sekretáři Msg. Augustin Vološyn a dr. Ivan Peščak. Akt ustavení této autonomní vlády Podkarpatska se stal 11. říjen 1938.

(Pokračování v příštím čísle)

Pomník v Nagelbergu

Dne 25. února uplynulo nejubilejní 41. výročí únorového puče v Československu. Kolika výročí budeme ještě svědky? – Jakému utrpení budou naše národy ještě vystaveny, než přijde ten čas, kdy organizace politických vězňů ztratí svůj raison d'être, kdy naše hranice přestanou být vězeňskou zdi, ostatním plotem koncentráku, kdy strážní věže na hranicích se stanou turistickými rozhlednami pro příslušníky všech ve svobodném evropském společenství žijících národů, kdy hraniční minová pole přestanou být předobrazem smrti, ale stanou se požehnanou úrodou opět zdrojem života.

Kolik životů, krve a slz si ještě vyžádá vláda (dělníků a rolníků), vláda předvoje dělnické třídy, než ji potká nezáviděníhodný osud moskevských mistodržitelů v Afghanistanu? – Dokud tomu tak nebude, pamatujme na všechny ty velké, ale i malé oběti svých spoluobčanů doma, neztrácejme je se zřetele, mějme je stále namysli zde, v cizině.

Světové sdružení bývalých československých politických vězňů se postaralo o důstojné memento všech obětí komunistického teroru tím, že vztyčilo velký kovový kříž s trnovou korunou u pomníku, který má v bezprostřední blízkosti pásma smrti v Nagelbergu u rakouského Gmündu připomínat celému světu existenci zruďného režimu v srdci Evropy.

Učiňme z tohoto místa místo poutni všech těch demokraticky smýšlejících Čechů a Slováků v exilu, kteří nezapominají na tragický osud své vlasti ani po dlouholetém pobytu ve svobodném světě. Tento pomník kéž se stane cílem všech našich výletníků, aby tam posílili pouto sounáležitosti s národem, z něhož vyšli, aby uctili památku těch, kteří dokázali klást odpor hrubému násilí tváří v tvář beznaději. Kéž by květiny u pomníku nikdy neuvadly!

Redakce

Foto: Jiří Kebrle

«MUKL»

Čtvrtletník
Světového
sdružení
bývalých
čs. politických
vězňů v exilu

Řídí
redakční rada

Adresa redakce:
«MUKL»
Postbox 28
CH - 8804 Au/ZH

Do tohoto čísla
přispěli:

Mojmir Chromec
(Kanada)

Evžen Hoffmann
(Švýcarsko)

Božena Jindřů
(Československo)

Stanislav Koutek
(Švýcarsko)

Kurt Laube
(Švýcarsko)

Karel Kukal
(Švýcarsko)

Bedřiška Hoffmannová-Synková
(Švýcarsko)

Duben 1989
Číslo 5 (27)
Ročník 2 (6)

Síla víry

Augustin Navrátil. Foto z archivu MUKLA

Augustin Navrátil, šedesátiletý železničář, vedlejším zaměstnáním zemědělec z Lutopečné na Moravě, otec čtyř synů a pěti dcer, bývalý člen Národního výboru a tajemník Spolku zahrádkářů a pěstitelů drobného zvířectva. Toho času se nalézá na nuceném léčení na psychiatrické klinice v Olomouci. Diagnosa dvou příslušných lékařů zní: (paranoia querulants).

Jeho poslední akt (querulanství) podpořilo svým podpisem už přes 700.000 československých občanů. Jedná se o katalog jednatřiceti požadavků, týkajících se znovuoobnovení náboženské svobody v Československu.

K této obrovské akci došlo po dohodě Augustina Navrátila s panem kardinálem Tomáškem.

Pan Navrátil (queruluje) v tomto smyslu už od roku 1977 žádostmi na příslušných úřadech a od r. 1985 také otevřenými dopisy, rozmnoženými na tiskářském stroji vlastní výroby. Již v roce 1977 byl nuceně držen sedm měsíců na psychiatrii. Augustin Navrátil, **iniciátor dosud nejúspěšnější celonárodní akce za lidská práva v Československu** o sobě: (Že jsem statečný? – Jsem takový, jaký jsem. Měl jsem pocit, že musím něco podniknout. A to je všechno... – jsem v rukou Božích, není žádný důvod k obavám.)

B. H.

Pochodeň svobody

Dne 16. ledna 1969 podstoupil mladý český student, Jan Palach, smrt upálením na protest proti sovětské okupaci Československa, jejímž účelem bylo zlikvidovat demokratisační proces (Pražského jara). Byla to tehdy oběť v evropském prostředí neobvyklá a otřesná pro celý civilizovaný svět. Takovou zůstala i po dvaceti letech. Její význam je nadčasový a s odstupem let neupadá v zapomnění, spíše se umocňuje. Jsou to právě bývalí čs. političti vězni, jimž se oběť za svobodu národa a lidská práva stala pečeti jejich životní dráhy a kteří mají tudíž k dvacátému výročí Palachovy hrdinské smrti mimořádný vztah. Tato je pro ně ztělesněným symbolem beznaděje a zoufalství národa po více jak dvacetiletém období komunistické tyranie a bíd, je ale také před celým světem důrazným protestem a výrazem nezdolného odporu proti současné diktatuře komunistické strany.

Ale nejen to, jeho vyšším ideálům obětovaný život je rovněž mementem pro s komunisty kolaborující část národa, výkřikem do svědomí všech lhotejných a zbabělých mravních příživníků.

A je-li řeč o oběti, pak si nelze odmyslet ani tu část národa, která nalezla asyl ve svobodném světě, z níž velká většina je sice schopna obětovat pro naše národní zájmy vysoké obnosy za vstupné na luxusní plesy, veselice, žranice a jiné taškařice, nikoli však chvíli volného času a třeba malý příspěvek finanční či čtenářský pro účast na politické či kulturní činnosti čs. exilu. Co těm říká Jan Palach se své planoucí hranice? – A co říká těm, kteří se už zcela odrodili nejen národu, ale navíc všem normám společenské etiky tím, že bezprostředně po získání cizího státního občanství prosí vrchnost perversního režimu o milost se závazkem úhrady horentní sumy ve valutách za účelem návštěvy své zotročené vlasti s jejími ubohými poddanými s pocitem blahé nadřazenosti?

Pokračování na str. 5

Unikátní snímek z 22. ledna 1969: Na schodech chrámu Sv. Ducha v Bernu zažehl neznámý, či neznámá, svíci na paměť smrti Jana Palacha.

Foto: Keystone Press

Dokončení ze str. 4

A konečně, co si vzali z odkazu Jana Palacha ti, kteří se vtírají do přízně hanebně proslulé komunistické prominence v exilu, s nimiž si pro strýčka (Příhodu) na zajištění budoucího teplého důlku doma v rámci politického aparátu nového socialismu s lidskou maskou už připravují půdu. Lednové události v Československu jednoznačně svědčí o tom, že Jan Palach je sice mrtev pro shora zmíněné kategorie našich národních příslušníků, ale že žije více než kdy jindy v srdcích nové generace, v srdcích naší mládeže, nezatížené kdysi módním balastem předválečných i poválečných opěvovatelů Stalina, tzv. proletářské revoluce na základě (učení všech učení) a která odmítá za hrst shnilé rýže lízat důtky stranických bifíků. Tuto mládež Jan Palach pa dvaceti letech vybidl k hlasitému protestu do pražských ulic. Mladí slyšeli jeho hlas a po dobu celých pěti dnů od neděle, 15., do čtvrťka, 20. ledna t.r., byla podrobně celému světu na obrazkách a v tisku demonstrována brutalita režimu tzv. (vyššího společenského řádu) ve formě zatýkáni, hasičských stříkaček a dřevěných klacků.

Bylo to právě v době nevhodnější, kdy se vídeňská Konference o mírové spolupráci evropských národů po létech chýlila k úspěšnému konci a kdy pražské události oněch dnů způsobily v plénu konference takové pobouření, že sám americký ministr zahraničí ve svém projevu ostře pražský režim odsoudil.

Tak obrovský politický dopad má Palachův obětní akt, jaký si před dvaceti lety nikdo z nás nedovedl představit.

A Palach žije, varuje, napomíná a burcuje svědomí lidí do boje s násilím, lží a podvodem dál. Dopřejme mu sluchu!

Bedřiška Hoffmannová

Dovětek:

A nezapomeňme: Píše-li se o Janu Palachovi, je třeba uvést také druhého Jana – Jana Zajíce, který rovněž obětoval svůj život, aby vzburcoval svědomí národa. A samozřejmě také Blanku Nacházalovou, dívku, která měla být druhou pochodni na Václavském náměstí. Leč o ní se dozvěděla StB. A výsledek? Estebáci ji umlátili v bytě právě nepřítomných rodičů, otevřeli plynové kohoutky a v úřední zprávě pravili, že Blanka Nacházalová buď spáchala sebevraždu, nebo byla zavražděna neznámým cizincem, který podezřele často projížděl v (černém Mercedesu Pařížskou a Kaprovou ulici). I těmto obětem patří naše úcta a vzpomínka. (re)

* * *

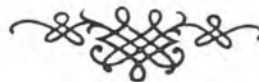
Památné datum

● 27. únor 1989 nám připomněl 39. výročí mučednické smrti pátera Toufara, o níž bude podrobně referováno v příštím čísle MUKLA.

JAN PALACH – symbol, který ani po 20ti letech nelze uhasit.

Foto: Keystone Press

Z pražského zákulisí

● (Tvrdou gardou) vykopnuti úchytkáři Štrougal, Chňoupek a bývalý ministr Vajnár se obrátili na Gorbačova ve víře, že má přece zájem o nový začátek podle sovětského vzoru a tudíž se jich zastane. Poznali však, že kremelský šéf není jako rozhodčí ve vnitrostranických sporech východoevropských států zdaleka tak silný, aby se prosadil jejich návrat. Jako další vylítne z politbyra prezident Husák. Přes všechna jeho tvrdá opatření v minulosti je pro stalinisty ještě příliš měkký. Předseda strany Jakeš je obklopen dostatečnou většinou tvrdých dogmatiků, kteří nemají z Moskvy strach. Na veřejnosti sice mluví o nutnosti reformů a chválí novou Gorbačovovu politiku, ve skutečnosti ale doufají, že čas pracuje pro ně. Spoléhají totiž, že do sjezdu strany v květnu 1989 půjde Gorbačov od vlády.

K. K.

Nezapomínáme

- BOLF František, popraven ve skupině (Hory Hostýnské).
- Dr. BORKOVEC Jaromír, popraven 5. 11. 1949 v Praze za účast v akci (Osvobození litoměřické věznice).
- Ing. BREPTA Miloslav, * 1902, továrník z Prahy, zatčen 1957, zemřel 6. 3. 1959 na Pankráci za podivných okolností.
- BROJ Stanislav, sedlák, poslanec Národního shromáždění za stranu lidovou. Popraven za (Borské aféry) v roce 1950 na Pankráci.
- BRYKSA Josef, major letectva, hrdina anglického filmu (Srdce v zajetí), vyznamenán: Válečný kříž, medaile Za chrabrost, medaile Za zásluhy, I. tř. Rytíř komtur Řádu britského imperia, Military Cross. Zemřel v r. 1957 v jáchymovském táboře Rovnost.
- BUBLÍK František, poručík, umučen na Borech v r. 1950.
- BUCHAL Jan, štábní strážmistr SNB, * 30. 5. 1913 v Litavě, popraven 27. června 1950 na Pankráci jako člen (Skupiny dr. Milady Horákové).
- BULA Jan, podle čs. tisku popraven.
- BULÍN Přemysl, vzal si život skokem na schodišti ve vyšetřovací vazbě v Praze.
- Pater BURIAN, vulgo (Pistolník), zavražděn.

(e l k)

Zemřeli:

- HEJL Vilém, * 24. 9. 1934 v Praze, † 23. 1. 1989 v Mnichově. 1953/54 vězněn za (sdružování proti republice), 1968 tiskový tajemník K 231 v Praze, r. 1978 emigrace s ženou do Rakouska, později analytikem programu Radio Svobodná Evropa v Mnichově.
- DROZD Otto, projektant v.v., zemřel náhle 16. února 1989 ve věku 66 let v Linci v Rakousku.

Čest budiž jejich památce!

Povzbudte

v těžkém údělu br. Jendu HROMKA z Rovnosti 1. Důsledkem dlouholetého věznění nachází se tč. v (Léčebně dlouho nemocných). Byly mu amputovány obě nohy. Adresa: J. Hromek – Léčebna dlouho nemocných, CS-66484 Zastávka, Československo, nebo na jeho soukromou adresu: J.H. – Slivice č. 110, CS-66407 Pozořice u Brna.

E.H.

Tajemství bolestného růžence

Dnes v bílé mlze holé stromy
zimou se chvěly.
U cesty kříž stál, kamenný,
osamělý.
Trestanky v nucené oběti ranni
zdvihaly k němu lopaty hlíny,
těžké jak jejich vlastní žal.
První z nich řekla –
je smutný den,
zítra to bude právě rok,
kdy byl můj bratr popraven.
Vzpomínám, jak mu asi bylo,
když ticho v cele rozžhavilo
kol spánků obruč úzkosti
a přitáhlo až k prasknutí
v ten strašný den,
den před smrtí.
Hlas přeskočil jí jako vlna
přes ostré kameni.
Do viru vzlyků stáčet se pomalu ...
Děvčátko vedle ní
opřeno o stěny
mělkého kanálu
pozdvihlo tíhu mokrých řas:
smrt sama o sobě tak strašná není,
horši jsou muka ponižení,
a ta poznala mnohá z nás!
Bože, je strašné, když je člověk
vydaný lidem na pospas!
Vzpomínka hlavu jí sklonila
jak vitr korunu.
Oči jí zchladly nenávistí.
Plamínky očunů
ve vlhkém listí
hořely tesknou barvou pústu.
Mráz často drsně dýchá
do jejich růstů,
i ony jedem svou křehkost bránily.
Kopaly mlčky. Po chvíli
ztraceného slova třetí se ujala:
jsem zavřená už deset let,
a to je bezmála
třetina mého života.
Vidíte keře kledecie?
Těch velkých trnů nahota
mou dlouhou cestu kryje.
A ani jeden krok
nemohu nikdy vzít zpět.
Dnes už jsem zcela otupělá.
Co může žena vytrpět,
věřte, to vše jsem vytrpěla.

Jen jedna myšlenka,
myšlenka jediná
vědomí stále ještě mi protíná,
jak tenký žhavý drát:
že přítel nejdražší
neváhal zrazovat
a národ můj, kdysi tak milovaný,
za živa pohřbívá
si svoje vlastní členy ...
Těch hořkých slov,
jež nesmím vyslovit! –
pravila prudce čtvrtá z žen.
Rty mi už přímo okoraly
a srdce tajným plamenem
zžehnuté páli a páli.
Až k zoufalství mě umi hnát
ta naše tupost, ten náš chlad,
s nimž necháváme čas
jak sladký hrozen přezrávat,
zatím co z dlouhého smutku a budy
mnohé z nás už se nenávidí ...
Umlkla. Pavučina ticha
visela opět, napjatá
kapkami tolika těžkých slov.
Pod mlžný příkrov do bláta
hodina lehla si, protažená
na skřípci únavy.
Pátá žena
konečně utrhla se stromu mlčení
tak dlouho zrající ovoce myšlenek:
u lidí přece dosud vždy
nad právem síla
v nerovném boji vítězila
a tato skutečnost
jen o to bolí víc,
že se teď týká nás.
Je bez hranic
sobectví vládnoucích,
nizkost a zloba.

Až dosud přece každá doba
vzlykem bezprávných tvorů sténá.
Čas jenom mění jejich jména,
zlo jenom zlem se přebíjí.
Nechápete, že na šíji
tíží nás jařmo otroků,
když výše lidských nároků
ke hvězdám vystoupila,
sama je vytváří,
a zatím tisícům klesla jen v touhu
neztrávit život v žaláři ...
Ptáte se, kde hledat východiska?
Nad námi stojí kříž.
Jak pravda, odsunutá
až na poslední okraj světa,
a právě proto je nám blízká.
Linie její, tvrdě vzpřímené
rozpráhly k nám

svou náruč z kamene,
v níž zesláblo již dvacet století.
Věřte mi, Bůh svou milostí
obalí jako perleti
kameny našich ran.
Až jednou bude žádat daň
za propůjčenou hřivnu času
těch perel draze získaných
tíhu a matnou krásu
smíme Mu nabídnout.
Snad nám i zbude
pro množství, jež Mu nabízet bude
jen zločiny a marnost lidské slávy.
Skončila práce. S úlevou
zdvihly se skloněné hlavy,
ke kříži zalétlo úsečné Bohudiky,
ruce se zlehčily o váhu lopaty.
U cesty kříž stál,
kamenný, tichý,
do běla mlhou zavátý ...

(1955)

* * *

Verše ze sbírky básní
«Psáno za mříží»
od B. Jindrů, přednesené
u příležitosti Requiem
za oběti komunismu
dne 25. 2. 1989 v Curychu.

Otištěno bez vědomí autorky. Žije v Československu. (Pozn. red.)

Konec Reaganovy revoluce?

To byla vytoužená fatamorgána západoevropských a také českých exilových intelektuálních snobů, kteří svým liberálně lhostejným a trvale módně levičáckým žánrem suverénně ovládají veškeré hromadné sdělovací prostředky. Byl to vytoužený sen bohorovně arogantních «kulturträgrů», universitních profesorů s jejich marxisticky zglajchšaltovaným dorostem, kteří se do evropských dějin posledních čtyřiceti let zapsali vším možným, jen ne zlatým písmem. Samolibý západoevropský občan spolu s dobře živěným českým exulantem s požitkem do omrzení přezývají sladce znějící ukolébavky o své intelektuální nadřazenosti, která je přece dána více než dvoutisíciletou kulturní tradicí, i když mu z ní zůstal jen dresurou zdefenzovaný rozum se zcela zakrnělými přirozenými lidskými instinkty. Slyšte, slyšte, jaká to intelektuální nadřazenost nad «primitivním nevědeckým a až k nevíře povrchním, naivním Američanem, hollywoodským cowboyem, střelícím od boku a neschopným vnímat odstíny mezi černou a bílou», který ruší klid jejich zcestné meditace, hřbitovni mir jejich odumírajícího kontinentu, poznamenaný zvrácenou hierarchií hodnot a do nebe volající zpučnosti.

Opojný afekt nadřazenosti, vyprovokovaný vlastní impotencí a z ní vzešlého mindráku, je pak patrně hlavním principem antiamerikanismu, který je koneckonců jen bezzubým tygrem, protože v naprostém rozporu se skutečností – «sine fundamento in re».

Amerika, jediný garant svobody odumírající západní Evropy, která není na konci jubilejního 2. tisíciletí schopna uhájit svou vlastní existenci před stepním barbarstvím bolševického východu, Amerika, jediný garant svobody všech na celém světě dosud ve svobodě žijících národů s obrovským předstihem nejen v oblasti pravé demokracie, závislé na tvůrčím politickém činu, v každodenním zápasu s kapitulanstvím, lhostejností, oportunismem a korupcí, ale i v oblastech vědy, techniky, obchodu a mezinárodních vztahů, to je Amerika, jejímž pouhým vstupem do I. i II. světové války byly obě ve prospěch svobodné části světa již předem rozhodnuty a hospodářský poválečný rozvoj i poražených států byl zajištěn.

Jaký to kontrast s kontinentem evropským. Rána ze zálohy evropských universit s běsnícím davem adeptů akademických hodnot, uštědřená americkému spojenci ve Vietnamu, nebyla ničím jiným, než zradou ideálů práva sebeurčení národů a lidských práv. Satisfakce, které se dostalo statečným bojovníkům za svobodu svobodmilovného vietnamského národa, se dostavila po letech ve formě masového a nejvyšší krkolomného exodu milionů Vietnamců do svobodného světa, po totálním ovládnutí Laosu a Kambodži vietnamským komunistickým režimem, jimž se celá jihovýchodní Asie ocitla v akutním nebezpečí bolševisace stalinského typu. Toto zadostiučinění je dosud v západoevropském politickém a intelektuálním klimatu tabu a až asi dilem dějepisců příštích generací spatří světlo světa.

Jaký to kontrast «nevědomé» Ameriky, která je schopná obětovat své životy za spravedlivou věc bez ohledu na uznání okolním světem z dobytého vítězství, s dosud svobodnou částí Evropy, zatíženou progresivním mnichovanstvím, diktovaným pseudoracionálním pacifismem, maskovaným dokonce domnělou mravní převahou. Bylo to v Evropě, kde tváří v tvář bezprostřední komunistické hrozbě bylo splnění závazků členských států NATO zvyšovat zbrojní rozpočty ročně o 3% příčinou vládních krizí, kde nutná instalace raket středního doletu a ostatních účinných zbraní na území Spolkové republiky, Holandska, Belgie, Dánska a dalších států tohoto kontinentu vyprovokovala pouliční bitvy policie se zfanatisovanými «pacifisty», komunisty, anarchisty a bohužel i s tou nejnaivnější částí vzdělaného křesťanstva.

Američané, kteří naproti tomu v síle své dosud lidské normálnosti a mravní politické integrity dodnes vždy dokázali výstřelky svých po evropském vzoru dehumanizovaných intelektuálů (Hollywood 70-tých let) izolovat od oblasti politické teorie i praxe, jsou v řešení současného konfliktu s vojensky mocnou tyranii východních proletářů ducha rozhodně kompetentnější, než afektem nadřazenosti posedli Evropané, kteří by si nejraději v jakémsi bezatomovém pásmu hráli na nestranného rozhodčího ve sporu, který se jich vlastně netýká a který je vlastně sporem jen dvou mravně «rovnocenných» velmocenských soupeřů.

Přechod z afektu do střízlivého stavu bývá obvykle urychlen různými druhy tvrdého úderu, někdy ovšem i ve formě národních katastrof. Intelektuální snobismus se totiž vyznačuje chronickou hluchotou k argumentům před katastrofou a zbabělou přizpůsobivostí po katastrofě, i když tato je vždy provázána mravní zvráceností. Jak toužebně čekala intelektuální evropská «elita» na chybný krok bývalého amerického prezidenta, který jim byl solí v očích pro integrálnost a sílu své osobnosti, pro svoji osobní přitažlivost, přirozený způsob vystupování bez intelektuálního pozérství akademických politických břídičů. Bývalý hollywoodský herec, navíc v rolích divokého západu – jaký to skandál pro naše evropské «mudrce».

Mezi jinými také náš krajan, p. Dr. Vladimír Kabeš a jemu podobní doma i v exilu, čekali na nějaké prezidentovo faux-pas s jaksepatří blamáží. Svědčí o tom výroky, které musí u jen trochu realisticky uvažujícího českého demokrata vzbudit útrpný úsměv.

Věnujme tedy pozornost některým výroky p. Dr. Kabeše, uveřejněným ve dvanáctém čísle ročníku 1986 švýcarského Zpravodaje (str. 17), které skýtají jednu z mnoha ilustrací shora řečeného.

Článkem, nesoucím název «Konec Reaganovy revoluce», byl prorocký duch autora politickými událostmi následujících let tvrdě usvědčen z trapného selhání. Všimněme si nejprve Kabešových všeobecně ponižujících a nevěcných poznámek, dotýkajících se osobnosti prezidenta Reagana. Jeho «zahraniční politika nespočívá na solidních základech přesvědčení, plynoucího z vědomosti spíše než z intuice» – (obsah pojmu intuice je zřejmě pro Kabeše španělskou vesnicí). Dále Reaganovu zahraniční politiku charakterizuje jako «silná slova, slabé činy» a jeho znalost sovětského myšlení a dlouhodobých úmyslů označuje za «bědně povrchní». Toto jsou výroky o prezidentovi Spojených států, který i podle úsudků mnohých nejvýznamnějších nejen amerických, ale i evropských kolumnistů z roku 1988 a 1989, tedy po ukončení svého úspěšného osmiletého funkčního období má všechny předpoklady pro to, aby byl příštími generacemi zhodnocen jako jeden z největších amerických prezidentů. Inu, «předsudky nesmějí spatřit tiskařskou čern», anebo «nehaň dne před večerem» – to jsou hesla moudrého žurnalisty.

Zdrucující Reaganovo vítězství v prezidentských volbách v roce 1980 a rovněž v roce 1984, z něhož se československá demokratická veřejnost doma i v exilu upřímně radovala, přišla Kabešovi nevohda. **Na konci roku 1986 se s uspokojením dovolává tehdy s otazníkem poznamenaného prorockví švýcarského Zpravodaje z r. 1984, že Reaganovo opakované vítězství z téhož roku bude vítězstvím prohraným.** Vítězstvím demokratů ve volební noci dne 4. listopadu 1986, kdy republikáni ztratili většinu v senátu a v kongresu, chtěl pak doložit kvalitu svého politického genia tím, že ono datum prohlásil za «konec Reaganovy revoluce», tentokrát bez otazníku. Jenže chyba lávky – pan Dr. Kabeš opět střelil vedle. Pro dnes už nesporný úspěch Reaganova osmiletého prezidentství byl v roce 1988 do funkce prezidenta Spojených států velkou většinou znovu zvolen republikán, G. Bush, Reaganův to bývalý viceprezident, úzký spolupracovník a osobní přítel, protože národ si ve své většině přál kontinuitu politiky Ronalda Reagana.

A navíc p. Dr. Kabeš zřejmě zapomněl na zákonitost průběhu amerických voleb v mezidobí voleb prezidentských, kdy pravidelně strana vítězného prezidenta ztrácí na mandátech ve prospěch strany v prezidentských volbách poražené, což pro následující prezidentské volby pa dalších dvou letech ztrácí na významu.

Doložme nyní fiasko zcestné věštby páně Kabešovy souborem nevyvratitelných faktů.

Význam Reaganova osmiletého působení v prezidentské funkci spočívá především ve skutečnosti, že se mu po vietnamském debaklu, Watergate-skandálu a po ponižení v důsledku amerických rukojmí v Teheránu podařilo vrátit národu sebedůvěru a politickou jistotu. Tváří v tvář dědictví zahraničně-politického neúspěchu demokrata, J. Cartera, vnitřní resignaci v důsledku vysoké inflace a nezaměstnanosti a ztrátě důvěry národa, slíbil tehdy kalifornský guvernér Reagan v předvolební kampani v r. 1980 národu obnovu politické a vojenské síly a zahraniční velikosti Ameriky. Přestože taková prohlášení patří již k obvyklým clichés předvolebních kampaní, Reagan ve své politické praxi dokázal svoji předvolební rétoriku uvést ve skutek více, než je obvyklé. On nedávno předčil očekávání svých krajanů a mnohé evropské kritiky, inklinující k nedůstojnému smířování s komunistickou tyranii, usvědčil z omylu. Jeho deviza, že jedinou garancí úspěchu svobodného světa vůči vojensky mocnějšímu sovětskému soupeři je politika z pozice síly, se ukázala být správnou. Jeho zahraničně politický úspěch z této pozice je globální: od radikálních ideologických i mocenských změn v Rusku, přes Grenadu a obranu transportu ropy z Perského zálivu, přes posílení mujahedinského ozbrojeného konfliktu s ruskými okupanty v Afgánistánu, přes útlum libyjských teroristických akcí, přes nadějně ukončení jihoafrického boje o Namibii s Angolou až po pozitivní iniciativu pro řešení konfliktu na Blízkém Východě. Všeobecně mu pak není možno upřít zásluhu o urychlení procesu demokratisace třetího světa. K tomu přistupuje jeho SDI-program z r. 1983, jehož cílem je svět bez atomových zbraní, jehož účinnost bude však prokázána až na přelomu tisíciletí. Navíc svým tvrdošijným postojem ve sféře lidských práv rozhodně přispěl k ukončení vídeňské, léta trvající KSZE-konference (konference o mírové spolupráci evropských národů) a k nadějněmu uzavření INF-smlouvy o odstranění raket středního doletu. Ke konečnému zhodnocení Reaganovy éry na poli zahraniční politiky přispělo i rozhodnutí o jeho kandidatuře na Nobelovu cenu míru pro rok 1989.

Reagan vrátil Americe sílu a sebevědomí natolik, že si nyní jeho nástupce, G. Bush, ve svém programu může dovolit po dobu jednoho roku nezvyšovat zbrojní rozpočet aniž by tím ohrozil bezpečnost svobodného světa, snižovat deficit ve státním rozpočtu a zvýšit výdaje na poli sociálním. To je jeho zaslouženě šťastný úděl, protože tím, že dokázal společně s Reaganem rozhodně nepopulární rozhodnutí ve prospěch mocenské velikosti Spojených států učinit populárními, tím bude nyní pro něho jednodušší těšit se hned zpočátku z neobyčejně přízně demokratické opoalice v kongresu i v senátu pro svoji snahu o zmíněnou stagnaci zbrojního rozpočtu, zvýšenou péči o sociální spravedlnost, potlačení kriminality a ochranu životního prostředí. Tato libivá politika by nebyla myslitelná bez předešlého úspěchu prezidenta Reagana. Pracovní team Reagan–Bush tak vytvořil precedens pro dlouhodobé republikánské vedení státu, které je zárukou mocenské stability svobodného světa a trvalého boje za lidská práva jak v zemích z železnou opou, tak v zemích třetího světa.

E. Hoffmann

Maďarský zkušební kámen

Maďarský vývoj po potlačeném povstání v roce 1956 šel svou vlastní cestou, s ostatními satelity absolutně nesrovnatelnou. Již Kádárovo heslo, «Kdo není proti nám, je s námi», bylo v přímém protikladu k tehdejšímu všeobecně platnému «Kdo není s námi, je proti nám». Toto politické zmírnění přineslo pak další plody, jako volné cesty do zahraničí, či velkorysé zacházení s uprchlíky, kteří po nabytí cizího občanství mohou bez vykoupení neomezeně navštěvovat svou původní vlast.

V hospodářské oblasti se to pak projevilo soustředěním se na výrobu spotřebního zboží jak potravinářského, tak i jiného, lehkého průmyslu, celkovým otevřením vůči Západu a povolením soukromého – byť i omezeného – podnikání. Výsledkem toho byl rychlý vzrůst životní úrovně, známý pod pojmem «gulášový komunismus». Leč právě toto uvolnění soukromého podnikání, na počátku tak úspěšné, rychle ukázalo neslučitelnost svobodného podnikání se ztrnulým ústředním plánováním státních podniků. Vláda se snažila tento rozpor překonat zahraničními půjčkami, které sice – přepočteny na hlavu – dosáhly nejvyššího zadlužení v celém východním bloku, ale stále se zhoršující situaci nevyřešily. Se zavedením «glasnosti» a «perestrojky» v SSSR, začaly opatrné pokusy o ještě větší uvolnění, které nyní vyvrcholily rozhodnutím o zavedení politické plurality. Korunu všemu nasadil Oleg Bogomolov, ředitel výzkumného ústavu Sovětské akademie věd, prohlášením v interviewu s maďarským listem Magyar Nemzet, že **neutrální Maďarsko by neznamenal žádné bezpečnostní riziko pro SSSR a že jeho vývoj v občansko-demokratický systém, podobný systémům v Rakousku či Švédsku, by nebyl ze strany SSSR pokládán za zradu.**

Co si máme o tomto nečekaném vývoji, s přihlédnutím na podobnou situaci v Polsku, vlastně myslet? Je hospodářská situace v SSSR skutečně tak delikátní, že se pan Gorbačov rozhodl opustit všechny satelitní státy formou neutrálního statutu do západního tábora, aby z nich tak vytvořil jakýsi cordon sanitaire pro vlastní zemi a získal naproti tomu neomezenou hospodářskou pomoc Západu, protože ve vlastní zemi, bez jakékoliv demokratické zkušlosti či tradice, se nemůže hnout z místa a chce zvýšením životní úrovně vyburcovat vlastní národ, respektive národy, k zvýšenému pracovnímu vypětí podle hesla «když to mohu dostat, tak si na to musím vydělat» (prozatím nebylo dostat téměř nic). Nebo za tím vězí něco jiného? Těžko říci, v každém případě třeba vyčkat další vývoj a hlavně se soustředit na dění u nás doma.

Stanislav Koutek

Čs. dramatik a spisovatel Václav Havel. Archivní snímek z r. 1978.

Foto: Keystone Press

Pro účast na pietním aktu za Jana Palacha byl opět zatčen, odsouzen a uvězněn Václav Havel, český dramatik a spisovatel, nositel řady literárních cen. Jeho hry uvádějí jak evropská, tak zámořská divadla. Získal naši zemi svým dílem čest, úctu a uznání. To však nevedl, aby zločinecký režim se svými estébáckými pacholkami a soudními slouhy – v případě Havla soudní sluzky – ho místo díky opět uvrhl do vězení. Významní čeští spisovatelé a básníci – ať již to byl Seifert, Halas, Biebl či Zahradniček – to za komunistického režimu neměli lehké. Nyní je na řadě znovu Václav Havel.

* * *

Výzva k výměně členských legitimací

● Světové sdružení bývalých československých politických vězňů v exilu vyzývá všechny své členy, kteří mají zájem o nové členské legitimace, aby se přihlásili an adresu Sdružení s přiloženou fotografií a původní legitimací. Příslušný poplatek činí ŠFr. 5.–, nebo ekvivalent v cizí měně (+ poštovné). Fotografie musí být v rozměrech 4 x 5,5 cm, lhotestno, zda barevná nebo černobílá.

Dárek na rozloučenou Reaganovi

Jeho Excellence Philip Winn, americký velvyslanec v Bernu, převzal koncem listopadu jako dar pro odstupujícího presidenta broušený pohár z českého skla, zdobený rytinou Reaganova znaku. Pohár věnoval náš krajan, Bohuslav Alex Wurm ze Sterndorffu, majitel umělecké galerie v Birsfelden u Basileje.

Erb pro presidenta – tehdy ještě guvernéra Kalifornie, který byl tehdy znám více jako filmový herec, než jako politik – navrhl na Reaganovu žádost v roce 1970 náš člen, heraldik, Adolf F. J. Karlovský, který již v Leopoldově vytvořil řadu znaků, zejména pro naše spoluvězně biskupy a opaty, kteří mají své osobní erby podle kanonického práva užívat na svých úředních pečetích a razítkách.

Oba dárci odevzdali při audienci také průvodní dopis, v němž presidentovi děkují za jeho boj za lidská práva a za větší svobodu a spravedlnost na naší planetě. Na velvyslančovu žádost vyličil pak bratr Karlovský krátce důvody, které přivedly oba dárci do exilu, při čemž zvláště jeho vlastní osud – byl jako z války mnohokrát vyznamenaný důstojník Hlavního štábu odsouzen Státním soudem k trestu smrti – vzbudil mimořádnou pozornost Jeho Excellence.

Začátkem tohoto roku, krátce před Reaganovým odchodem z úřadu, byly pánům Wurmovi ze Sterndorffu a Karlovskému prostřednictvím velvyslanectví v Bernu doručeny presidentovy děkovné dopisy, k nimž byly přiloženy i fotografie. Událost zaznamenal v několika zmínkách také švýcarský a zahraniční tisk.

Pro zajímavost dodejme, že Reaganův znak je registrován v heraldické evidenci Státního archivu v Solothurnu a je tedy soukromoprávně chráněn podle článku 28 švýcarského Civilního zákoníku.

Kurt Laube

Oznámení

Veškerou korespondenci, určenou pro kanadskou organizaci Sdružení, zasílejte laskavě na níže uvedené adresy:

Karel Kalenda, 192 Glendore Ave,
WILLOWDALE, Ont. M2N 2W5, Canada, anebo
Miroslav Malecek, Pegasus Trail,
SCARBOROUGH, Ont. M1G 3N4, Canada.

Chvála přátelství

Mohl bych také tuhle vzpomínku nadepsat (Velikost a bída přátelství). Ale k věci:

Chodil nějaký týden se (špagátem). Říkali jsme mu Tygr. Do exilu nešel, zůstal ve svém rodném Chachari-stanu s domkem, dětmi a králíky, hotový zapadlý vlastenec. Filosofoval si pro sebe. Psali jsme si. Našťádal si, že prý by se strašně rád za mnou podíval. Rezervoval jsem si na duben týden dovolené.

A před vánocemi přišel lístek od jeho paní, že ho trefila mozková mrtvice. Vykřesal se z toho tělesně, ale ne duševně. Nechápe, ztratil paměť, učí ho psát, ale tolik by toho prý chtěl říci.

Takové, co přijeli a nechtěli si prohlížet Švýcarsko, jsem poznal ještě dva.

První z nich byl spoluvězeň Baňatý, se kterým jsme prošli taky dost pěkným svrabem. Přišli za ním v Kartouzích, že nějaký vlivný soused by to mohl zřídit, aby šel z fleku domů, ale chtělo by to podpisek. Podpisek nebyl a manželka se s ním zato málem rozvedla. Šli jsme spolu domů až na druhou amnestii.

A poněvadž ja baňatý, měl mrtvičky hned dvě. Po té druhé měl ochrnutou půlku těla a přece poslal klikyháky, což měl být pozdrav a rval se s těmi dvěma řádkami dvě hodiny.

Ten poslední nezámec o přírodní krásy a kšefty byl zase jiná sorta. Ten se zavřel do knihovny a celý týden z ní nevyšel. Hltal a hltal exilovou literaturu. Tak byl vyprahlý a nadřžený.

A ještě o jedné ztrátě paměti. Kamarád z útěku. Ležel jsem s kulkou v noze ve špitále, když ho přinesli na nosítkách z výslechu v bezvědomí – trvalém, naprosto nevnímám, i když měl otevřené oči. Říkal Standa Weiss, že v papírech stojí (prasklý centrální nerv). Myslel jsem si, jestli to nehraje, aby si zachránil kejhák. Dobelhal jsem se na gipsu v noci, když všichni spali, k jeho lůžku, zda mne pozná, třeba mrkne. Nemrknul.

Už jsem ho pak nikdy neviděl, u soudu se o něm nemluvalo, ale vypravovali kluci, co přišli z Borů, že pak po měsících přišel k sobě, ale ne k paměti. A taky ho učili psát, vysvětlovali mu, co je to třeba ježek atp. Rodiče nepoznal. Nevěděli si s ním rady, tak ho pustili. Vyučil se zlatníkem, ale paměť se nikdy nedostavila. Tuhle řádečku (přátelství zpod šibenice) bych uzavřel Vencou Hůlkou, starostou pražského Orla, později spoluzakladatelem Káčka na Praze 4.

Začátkem sedmdesátých let dlouho umíral. Psal ještě ze špitálu a pak už mi přišla jen taková kostrbatina na rozloučenou pár minut před smrtí. On byl velký vlastenec a demokrat a tak si v kamarádovi-muklovi snad zosobnil exil, který si asi zidealisoval jako spásonosný; chudák. Kdyby věděl...

K. Kuka l

Opět Československé dny ve Švédsku

Kolonie Rönntangen na ostrově Tjörn u Stenungsundu, 4.–7. května 1989

Tato dětská kolonie sociálního úřadu města Göteborg se nachází na poloostrově Rönntangen, kam se dostanete dálnicí E 6 Göteborg–Oslo. Jedete-li z Göteborgu, tak za Kungälv a Knode je odbočka na Jörlanda, Tjörnbrorna, Stenungsund. Přejedete mostem dálnicí, sledujete St. Höga a posléze železniční trať, které se budete držet až k odbočce Stenungsund, Tjörn. Zde také leží pensionát. Odbočíte na Tjörn nejprve trochu do kopce na první most přes stenungsundský záliv.

Přijíždíte-li od Oslo, Udevalla, pak odbočíte vlevo na hlavní odbočku Stenungsund, projedete po okraji města, vlevo bude železnice, až k benzinové pumpě Shell, kde už bude označení Tjörn. Mirným stoupáním se dostanete na most přes stenungsundský záliv.

Odtud už je popis cesty společný pro oba směry.

Pokračujete asi 2 km a projedete tunelem na další most a za 100 m se dostanete na velký most Tjörnbron. To už vás uchvátí překrásný pohled na moře, ostrovy a ostrůvky göteborgského skärgarden (souostrovi).

Za mostem přejedete křižovatku a za 800 m se dostanete k supermarketu Almö Livs, kde bude vaše nákupní středisko, včetně lacinějšího benzínu. Otevřeno každý den do 20 hodin. Za obchodem cesta mírně klesá, potom se točí stoupáním a téměř před vrcholem je odbočka vpravo na úplně vedlejší cestu s malým barevným štítkem Almösund. Za 100 m pokračujete vlevo vilovou čtvrtí, pak se cesta stáčí vpravo až k lesu. Pokračujete dále lesem, až přijedete na louku a již uvidíte záliv a dětskou kolonii. Budou tam tabulky SVAZ. Parkování je kdekoliv kolem, jen ne na dvou volejbalových hřištích. Rovněž možno postavit stan, caravan nebo (husvagn).

Ubytování na Rönntangen je hlavně ve společných pavilonech v oddělených prostorách pro 2–6 osob a stojí 35 švédských korun za osobu a noc. K dispozici jsou sprchy, WC, kuchyně a společenské místnosti v hlavní budově, dále čluny a motorová loď.

Možnost ubytování rovněž v campingovém pensionátu (vandrarhemu), položeným také u moře a vzdáleném asi 4 km s velmi dobrým standardem. Možnost stravování. Cena je asi 60 kr. za noc a osobu.

Abychom vám mohli zajistit místa, je třeba se přihlásit u Jiřího Štorka, telefon 036-124500/práce a 036-143309/domů, a Vítězslava Loty. Otevřeno je od 12 hodin ve čtvrtek, 4. května 1989.

Šťastnou cestu a vítajte na Rönntangen!

PROGRAM:

Čtvrtek, 4. května

- 12.00 Otevření pavilonu, příjezd hostů, ubytování
- 14.00 Informační schůzka
- 18.00 Josef Kaplan uvede výstavu «Franz Kafka»
- 19.00 Podle počasí táborák, hry / evtl. TV a video

Pátek, 5. května

- 8.00– 9.00 Příjezd dalších účastníků, ubytování, nácvik prostných
- 9.30–11.00 Karel Hviždala: Česká literatura 1968–1988 v exilu, doma, v samizdatu i oficiálně
- 11.00–12.00 Dotazy, debata
- 14.00–16.00 Hosté mají slovo
- 16.30–17.30 Odpoledne s poesii
- 19.00 Slovácká muzika DUNAJ, primáš Jiří Holásek

Sobota, 6. května

- 9.30–11.00 Výroční schůze svazu, debata o činnosti, dotazy, plány, návrhy
- 11.00–12.00 Zpráva o schůzi ústředí Sokola (V. Loty) / příprava na VII. slet Sokola Paříž 1990 (D. Říman)
- 14.00–15.30 Nácvik prostných
- 16.00–19.00 Jaroslav Krejčí: Český národní charakter a štěstí národa, léta 70. a 80.

Neděle, 7. května

- 9.00–10.00 Nácvik prostných
- 10.00–11.00 Jak dál v emigraci a doma
- 11.00–12.00 Zhodnocení dnů, příprava, návrhy na další VIII. čs. dny, ukončení a rozloučení

Vzpomínka na Marii Beranovou

Loni, dne 24. července, zahynula při automobilové nehodě v Torontu (Kanada) paní Marie Beranová, manželka bývalého předsedy vlády Čs. republikánské strany a býv. ministerského předsedy poslední čs. demokratické vlády do 15. března 1939 – Rudolfa Berana. Její syn, Rudolf Beran ml., byl při této havárii rovněž těžce zraněn.

Pohřební obřady se konaly 27. července v Torontu a vykonal je dp. pan Šach z Burlingtonu. Nad rakví promluvil býv. předseda Čs. republikánské strany v exilu Martin Hrabík. V oficiální delegaci byli přítomni redaktor Jan Reban z Clevelendu (USA), z Kanady Česlava a Václav Vostřezovi a M. Cvachovcová. Živnostenskou stranu zastupoval G. M. Meisner, Národní demokracii Ing. O. Havelka, Jan Mayer a Dušan Pecher.

Marie Beranová, roz. Pilařová, se narodila 25. února 1889 v polabské obci Ohaře u Kolína. S Rudolfem Beranem se seznámila v r. 1910 při exkursi agrárního dorostu do Švýcar. V r. 1914 bylo požehnáno jejich sňatku v chrámu Panny Marie Sněžné v Praze. Od té doby byla věrnou družkou a pomocnicí svému manželovi v dobách štěstí a slávy při budování svobodného státu, ale i v dobách ponížení a utrpení po mnichovském diktátu. Jejich křížová cesta vyvrcholila v květnu 1941 zatčením R. Berana gestapem a odsouzením (Volksgerichtem) do koncentračního tábora. Po válce byl R. Beran 15. května 1945 opět zatčen a po odsouzení putoval žalářními kobkami až do své smrti v komunistickém vězení v Leopoldově, 28. února 1954. Onemocněl a i za mrazu musel chodit na povinné (vycházky). Nachladil se, dostal zápal plic, kterému podlehl. Během těch dlouhých roků – jak sám napsal – měl jen osm dnů svobody (6. 5. 1945–14. 5. 1945). Rovněž paní Beranová nešla komunistické justici. Byla zatčena 23. ledna 1951 a 17. května téhož roku ji odsoudila tříčlenná komise ONV na šest let žaláře. Byla propuštěna 4. května 1953 na amnestii a v r. 1967 jí bylo povoleno vystěhování do Kanady za svými syny Rudolfem a Břetislavem. V r. 1987 stála nad rakví svého mladšího syna Břetislava. Důstojná, ale nezlomitelná selská vlastenka. Ještě loni se těšila na blahopřejný telegram kanadského ministerského předsedy, když se dožije 100 let. Leč ani toho jí nebylo dopřáno, odešla tragickou smrtí. 100 let by se byla dožila právě v den 41. výročí zločinného komunistického puče – 25. února 1989. My, kteří jsme se stýkali s Marií Beranovou v posledních letech jejího života, nezapomeneme zářného příkladu této statečné, obětavé ženy, vdovy po mučedníku českého národa. Čest její památce!

V. J. Vostřez (Kanada)

Jmenoval se: «Prečo ma nezdravíte?»

Zalistroval jsem nedávno ve vzpomínkách na padesátá léta, na Krušné hory s jejich koncentračními tábory, kde jsem prožíval dlouhá léta. Nechci dnes psát o utrpení, ponižování a bolesti, jež jsme tam všichni prožívali. Dnes něco veselejšího... Bylo to na táboře Rovnost, kde každý z bachařů měl od nás přezdívkou: Šedý vlk, Napoleonek, Černá máry, Koloběžka, Bílá máry – a nyní přijde ten pravý, Prečo ma nezdravíte. Byl to východňár, velmi primitivní člověk, ale také velice zlý. Běda, když někdo před ním nesmekl čepici. Začal řvát jako posedlý: «Prečo ma nezdravíte?» – Postižený vězeň musel desetkrát před ním sem a tam běžat a smekat čepici. Jedenkrát, ale skutečně jen jedenkrát mu psovod půjčil vlčáka a Prečo ma nezdravíte se s ním začal producírovat po táborovém nástupišti. Dnes už nevím, která dobrá duše z baráku začala na psa štěkat. Ale to přišlo jako na povel a přece bez povelu, na jednou začal celý barák na psa štěkat, což na nástupišti způsobilo vzrušující rodeo. Pes začal lítat po dvoře koncentráku s pěnou u huby jako pomatený a Prečo ma nezdravíte s ním. Pes ho strhl a táhl ho po zemi, pak se mu vytrhl a utekl na velitelství. Prečo ma nezdravíte celý udýchaný, upocený a špinavý přišel na barák a koho chytil, každého si zapsal s pohrůzkou, že půjde k raportu před náčelníka se slovy: «Víte, že štěkání na psa ministerstva vnitra je trestné?» – Během týdne stálo nás přes dvacet postižených u raportu před náčelníkem Filandrem. Byl jsem v řadě pátý, Ruda Gruber šestý a když přišel náčelník ke mně, zeptal se: «Vy jste také štěkali?» – Odpověděl jsem: «Ano, také, ale já si myslím, že štěkání není trestné.» Filander neodpověděl. U Rudy se zastavil, protože osvětář Napoleonek se jal přednášet raport. Náčelník se ho zeptal, ani nahlas ani potichu, kolik že jich štěkalo na psa ministertva vnitra. Napoleonek prohlížel hlášení a říká, že všichni, co jsou dnes u raportu. Náčelník nato: «Kterej blbec toto hlášení podával?» – Napoleonek hned jízlivě odpověděl: «No, Prečo ma nezdravíte.» – Nato náčelník: «Pošli mi toho vola hned do kanceláře!» – Otočil se k nám a zařval: «A vy chlapi uštěkaný, ať vás už zde nevidím, nebo vás dám do díry všechny, – odchod!» – Tak skončil jeden den zase dobře, bez korekce. Ale u Prečo ma nezdravíte je štěkání na psa ministerstva vnitra asi dodnes trestné.

Mukl Míla

A. Z.
Postretouren an:

Weltvereinigung der ehemaligen
tschechoslowakischen polit.
Häftlinge im Exil
(MUKL)

Postfach 4111

CH-8022 ZÜRICH

-
- "MUKL" Čtvrtletník Světového sdružení býv. čs. polit. vězňů v exilu
- "MUKL" Presseorgan der Weltvereinigung der ehem. tschechoslowakischen politischen Häftlinge im Exil
- "MUKL" Quarterly-Review – Editor: World Association of former czechoslovak political prisoners in exile
- "MUKL" La revue trimestrielle – Editeur: Association mondiale des anciens prisonniers politiques tchécoslovaques en exil

Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Redakce neručí za obsah inserce. Podepsané články nemusí vždy vyjadřovat názor redakce.

Řídí redakční rada – odpovědný redaktor -an-

Předplatné pro nečleny Sdružení (ročně):	Švýcarsko:	ŠFr. 12,- včetně poštovného
	ostatní Evropa:	ŠFr. 14,- " "
Vychází 4x do roka	Zámoří (letecky):	ŠFr. 24,- " "

Bankovní spojení: SKA CH-8021 Zürich – Kto-Nr.: 63.404-10 (Weltvereinigung der ehemaligen tschechoslowakischen politischen Häftlinge im Exil)

----- Zde odstříhnete -----

Objednávám (MUKL)

Bitte
frankieren

na jeden rok

na půl roku

Adresa objedávajícího:

Příjmení: _____

Jméno: _____

Ulice a č.: _____

Misto: _____
(neopomenout směr. pošt. číslo)

Stát: _____

An:
Weltvereinigung der ehem. tschechoslow.
polit. Häftlinge im Exil
Administration "MUKL"

Postfach 4111
CH-8022 Zürich

Switzerland